

תְּנַשֵּׁא בְּנָה

fewer fish: more fish

הקבלה - - ביבליוגרפיה

1. ההיסטוריה של הקבלה - ספרו האנגלזי של בראשת שלום, "MAZALOT HAKABBALAH" NO 5700-1983
  2. זהר - ספריו של י.תשבי ופ.להובר, "משנת הזהר"
  3. הקדמה הקלאסית לספרות הקבלה:
רבי משה קורדובירו, "אורן בערב"
רבי יוסף אירגאנס, "שומר אמונהים"
רבי יוסף ז' ביקטלייא, "שער אורנה"
  3. הקדמה מודרנית פופולרית ל渴לה:
הلال ציטלין, "בפרדס החסידות וה渴לה"
הרבי יהודה הלוי אשלב, ברך א' של פירוט "הסולט" לספר הזהר;
כמו כן הקדמה בספרו (הסולם) לספר עץ חיים להר"ח ויטאל
הרבי ישראל שבתי רטנר, "לאורן渴לה"

1. הגדרות כלליות: מהוותה.

Rufus Jones: "The type of religion which puts the emphasis on the immediate awareness of the divine presence."
Acquinas: "Cognitio dei experimentalis"

באמת: אין באללה שום חידוש. הahlenים: "טעמו וראו כי טוב ה'". ודוקא מפנוי כן - אין הגדרה זו מספקה, כי כלCHOVA דתית, אפילו בלחי-opsis, מרכישה רגש של קרבת אלקים (אע"פ שזה בולט בחוויהopsis)

גירושם שלום: הדוחה ההיסטוריות: דו-קטביות (bi-polarity) של אלקים ועולם. מרחק לא-יבושר רק ע"י "קול" או "מאמר" (לוגום). המיסטיקות: דורשת את הסוד של מעבר ישר של התהום גזה. ההרकע של דרישת זו: נשמת האדם. ההקשר הישר בין אלקים ואדם הוא אופייני למיסטיות.

אלא על המיסטייה המיווחדת לכל דת ומסורת **או"פ** **שיש השוואות והקבילות, אין** **לדבר על "מיסטיקה" בכלל,**

הקבלה: 2

חקר אלקיים בחורת הסוד. ח"נ. מסטורין.
מושב"כ ותושבע"פ -- יסודי הידות, ואורה חיים שלה
חוורת הח"נ -- השקפת עולמה, הטעם של אורחה חיים זה

רבות מסירותה בדורות הקדומים -- בע"פ ורק לנבחרים (א' *חנוך נערם*: ג' *וְאַתָּה כָּבֵד*, ב' *אַתָּה קָדוֹשׁ*, ג' *מְלֵא כָּל־בָּרִא*, ד' *וְכָל־בָּרִא כָּבֵד*, ו' *בָּרִא כָּבֵד*)
אח"כ -- בכתב, וב欽צ'ור נמרץ. אח"כ: נתפרסמה -- אר"י, *חסידות* (א' *בְּרוּךְ הוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם*, ב' *בְּרוּךְ הוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם*, ג' *בְּרוּךְ הוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם*, ד' *בְּרוּךְ הוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם*, ו' *בְּרוּךְ הוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם*)
קדמותה:

מיהו חסן לאברהם אבינו, ו אף לא דה"ר ימי התנאים. יורדי מרכבה. "ארבעה נכנסו לפרדס". רשב"ג. הזהר - ר' משה די לייאון. רמב"ן. ר' יוסף קארו. האר"י ובית מדרשו. הגר"א והבעש"ט. עד להרב קוק

ספרותה:

הזהר:

נchapרנס בקשתליה אחריו 1275. ר' משה די לייאן. בעין סיטור מיסטי. זדרש קבלתי. מיווהם לרשב"י וחבריו ותלמידיו. המחלוקת על זהות חברו. השמה הזרה. קשיי הבנה.

שורדי-אופי: קיבלת כמסורת אישית. הקשרת התלמידים. בישגות אישית.

ולבדן רצינית וריבוי דרכם. אך מילוי דרכם יתאפשר רק אם יתאפשר לשלב בדרכם מושגיהם של מילוי דרכם.

3. עולם הספירות: קטע מסוף הקדמת "תיכון הזוהר" ובאור,

רבעון עליין אתה הוא חד ולא בחושבן.

הא"ה האציג את היי"ס ואיננו בכלל בחשבון; הוא בעצמו מרווח
ונעלתה מהם לאין-עדון.

עפ"י הראב"ע, יש ג' מיני אחד: האחד שבא בחשבון (או: אחד המנווי) וזה יש לו שני ושלישי וכו'. האחד שהוא כל החשבון, כלל של מספר מסויים של אחדים, כג' עשר, מאה, וכו'. ויש אחד שהוא לפני החשבון, הוא אחד רוחני, אחדות מובדלת ועצמית בלי כל יחס לזרות. זה الآخرון הוא אחדות של ה'

אנָה הוּא עַילְלָה עַל כָּל עִילָּאִין סְפִירָה עַל כָּל סְתִיםִין.

הא"ס, "רבון עליין", הוא געלה מכל הספירות הנעלמות, ואפ' מב' ספירות הראשונות שהן געלמות וסתומות במתוותן

ЛИח מחשבה תפיסא בר כלל.

אע"פ שבג"ד למרות היוחנן בלתי נחרנוה לתפיסה כהוגן ע"י מהשbatch אגוש, אפשר לצידר בהן איזה משל, מ"מ "בר", במאכ"ל הספירות, אין שום תפיסה שכליות ואפ' ע"י משל

אנת הוּא דָאַפִּיקְתֶּן עֲשֵׂר תִּקְוֹנִין.

הא"ס האציג מעצמותו עשרה לבושים (עי' הלהה על זה) שעל
ידיהם ברא וייצר ועשה את הכל

וּקְרִיבֵנִי לְהַזֵּן עֶשֶׂר סְפִירָה.

הלבושים שבהם ה', ורצונו מחרלה נקרים "ספרות" -- יש אומרים מהמליה היונית לגלגים. ורמ"ק: מן המלה "ספר", אכן ישרה המבריך אורות.

ההכמה האלקית מבדילה בין שני סוגים: ה' כשהוא לעצמו, או אין-סוף, שא"א להגדיל עלייו שום דבר. אף' השם "אין" אינו שט עצם (הבריה מואלוין): לא שאין סוף לעצמו, אלא שאין סוף למתאמינו להשיבו). וזה, בהחכלהו, בפועלותיו, האלקים של המאריכים והסדרות

הישס אין להן ישות עצמאית מזו הנ"ט. הן אדוקים בו ית' ו' נס' הלאו:

לאנָהָגָא בְּהַנוּ עַלְמֵינוּ סִתְּרֵינוּ דְּלֹא אֲחֶגְלֵינוּ וְעַלְמֵינוּ דְּאֲחֶגְלֵינוּ.

(ג)', אחריו: "לאנחרא בהונ'" -- ואין הבדל).
ד', בעולמנות -- אביע". אצלות: אהדות גמפרה. בריהה

-- כסא הכהוד ומחצב הנשפות. יצירם: המלאכים.

(הבר"ח): אצילהות היא "אין"; בריאות היא "יש". ועפ"ז מובן הרמב"ן דבריה יהיא יש-מאין, ויצירה - יש-מש' אלא השלשה: "עלמין סחמים לא אחבלין". ועשוי': היה או העולם הגשמי במלואו, או העולם הרוחני המשפייע יש על פגולם הריאלי

ובהוּן אַתְכִסִּיאָת מַבְנֵי נְשָׂא.

הספריות הן "תיקוניין" או לבושים. וכשם שלבוש יש לו שני תפקידים הפכים, כך גם הספריות. דהיינו: הלבוש עשוי לפני חטיבת אבריו של אדם ובכך הוא מבלייש ומגלה את צורה אבריו; ובאותו זמן הנהנו מכוסה על אלה האברים. בכך הספריות שבים לבושים הא"ס: על-ידייהן מתגללה האור האלקטי של הא"ס, ובאותה שעה הן מכוסות ומעליהם את עצמיות הא"ס. בספרי חב"ד המשילו את זה -- למשל. המשל או האנלוגיה מבahir, מאיר, ומגלה את האמת השכלית שבמושל; ובאותו זמן המשל גם מכוסה על עומק שכלי זה, כי סוף-סוף הוא רק צל הרעיון, לא עצם הרעיון.

וְאֶתְהָרָה דְקַשֵּׁר לֹוּן וּמִיחַד לֹוּן.

אין הספריות, שהן הפעולות של הא"ס, נפרדות לא ממנה ולא זו מזו. הא"ס מתחפש בחוכם, ועי"ב מקשר אותן אליו ובם זל"ז

ובגין דָבָר מַלְגָאָר כָל מָאוֹן דָאָפְרִישׁ חָד מִן חַבְרִיהַ מַאלִין עֲשָׂר סְפִירָן
אתחשב ליה כאלו אפריש בז.

כל האומר כי כה האור שיש בספריה זו אין בספריה האחראית, או להיפך, ומספריד ומڪץ בין ספריה לספריה, כאילו מפריד סעימות אחדות הא"ס ב"ה ח"ו, כי אחדות הא"ס היא המאחדת את כל הספריות, וכולן יחד מהוות אחדות פשוטה. (5)

וְאֶלְיָה עֲשָׂר סְפִירָן אִינּוֹן אַזְלִין כָּסְדָרְן חָד אַרְיָן וְחָד קַצִּיר
וְחָד בִּיבְרָנִי.

אצלות הספריות באה ע"י דיאלקטיקה, בסדר שני קצוות ודבר אחד ממזג ומשפר ביניהם.

הספריות: כח"ב (או: חב"ד), הספריות השכליות;
והמדות: חב"ת נה"י מלכוות.

חב"ד: חכמה היא קדמות השכל לכל גלוי או השגה, בחינה העלם והסתה, "ההכחה מאיין המצאה". בינה: התפשטות השכל לארכנו ולרחבו, גלוי העלם. הדעת: מכרעת ביןיהם, ומשרתת גם שניהם להמושכל.

חב"ת: חסド הוא התפשטות, השפעה, וגבורה: צמצום והסתלקות. חסד -- כמים, היורד ממקומות גבוה לגמור. גבורה -- -- אש, העולה חמייד ממטה למטה עד שמסתלק לבMRI. ושניהם מתמזגים בספרית ח"ת (או: רחמים) -- ייחוד של חו"ג, אש ומים.

וכמו"כ: נה"י. הם הגלויים החזוניים של חב"ת. מימין: חסד ונכח, משMAIL גבורה והוד, ובאמצע ת"ת ויסוד. מלכוות הוא הגלוי האחרון והגמר של כל הספריות.

הזהר קדרא לשני הקצונות והמכratio: אריך -- לספריות מימיין, הבאים מחסד. קדרי-הشمאליות, מגבורה, וביברונים - המכratio'ים. "אריך" מלשון "ארך אפים", הבא מצד חסד, "קדרי" כנגדי לגבורה שהיא מצמצמת ומסלקת את ההשפעה האלקטרית.

1. ג"ר (שלש ראשונות). כתר סמל למצוזה ראשונה בא"ס. אסור אף' להגות בה (כפי שם המקור הראשוני לחכמה הסתומה על התהווות החומר מן הא"ס), ולכן נקרא אין. הסמל של כתר - כי איןנו שירק ל"גוף" הספרות רק מובדך ומופרש ועל גביהם. כתר - ג"כ רצון העליזון, לא רצון המכוון למשהו מיוחד, כג' הרצון לברווא, אלא הרצון לרצוות, הרצון הקדמוני שהוא לעלה מכל רצון

חכמה. נקרא ראשית (לכן: "ראשית חכמה") כי הוא הראשון שיש לבנותו יש בנויגוד לכתר. הרצון בחכמה כבר מוגדר: לברווא (ולבן לפיה הדזהר הפירוש המיסטי של "נעשה אדם" וכיו' שהם דברי חכמה לכתר). וכן גם "החכמה מאין תימצא" וגם עי"כ "יש מאין". בספירה זו - פרטי תהליך הבריאה הם בפוטנציה במחשבת האלקים.

בינה. כאן הפרטיהם שהם בפוטנציה ובכלליות בחכמה, יוצאים לפעול מהמחשבת האלקים, כאן ממושם והקטואלייזציה שלהם. הדמיון בין אדם: חכמה היא כאשר הרעיון הכללי המעורTEL מתנויצץ בו, ובינה כאשר רעיון זה מתחילה להפרט ולהתפתח ע"י שהוא מתבונן בו. הרבה שמות לספריות אלה: חכמה - בקודאה (מאין תמא: נקודה אין לה ממדים), ובינה-היכל (שהוא מפורט, מסוייג). או: חכמה-אבא, בינה-אמא (שהח' היא פעילה, וב' פסיבית, ושאר הספריות הן בנייה). יש שני אספקטים לבינה: העילונה היא המסורת, ומכנים אותה מ', כי רק ذات יכולם לאמר (יוחר טוב: לשאול) עליה. השני - למטה ממנה, שכבר יכולם להגיד עליה באילו מראים באצבע: אללה. (כך מפרשין ישע'י, מ' וכו': מי ברא אלה, שהבריאה יוצאה מתי ואלה, כלומר, בינה). ועי' מפרש הזוהר את הפסוק הראשון בבראשית: בראשיות (ע"י ראשית שהיא הבינווי לחכמה) ברא (הא"ס) אלקים (את הספרה שלאחריה, שאותיות אלקיים' שעשויה מאותיות מ"י ואל"ה)

המקובלים מסתיגים מלהתבונן לא רק בכתר, אלא גם בח' ובב', כי כתלה נוגעים לבחות מחשבתם שלו שהם לעלה מכל השגה אצלו. וכך אמר הרמ"ק: שלח תשלח את האם (-אמא, בינה) ואת הבנים (הספריות למטה ממנה) תקח לך.

חב"ד. יש מקובלים, וביניהם מהולל תבונת חב"ד, שמעלים את הכתר לעולם הא"ס ומוננים את הג"ר כח', ב', ודע. לפיהם, חכמה כנ"ל היא קדמות השבל לכל גילוי או השגה, הפוטנציה לחשיבה, בהעלם ובהשתר; בינה היא גילוי הועלם, החפשתו השבל לארכו ולחבו וממשו תוך מחשבת הא-ל. דעת היא המכנית בינהן ומקטרת את שנייהם למושכל. דעת היא ל"קישור, שմבדיק את מחשבתו במטרת החשיבה.

2. חג"ת.ח' - ההפטוח, השפעה; עולם חסיד ייבנה. ג' - צמוצים והסתלקות, גם מקור הדינין והרע.ח' - מים, יורדים ממקום גבוה לנמוך. ג' - אש, עולה ממטה לעלה עד שמתהלך. מתמצגים בתה' (או: רחמים), ייחודה של אש ומים, חו"ג. סמלים באישי התה'ך: ח' - אברהם, ג' - יצחק, ת"ת-יעקב.

3. בה"י. גילויים החיצוניים של חג"ת. חכלית התבאות ה' - למלוך על ברואינו. ב' פנים לשפטון זה: א', להטיב לברואיו ולהבטיח להם נצחון במלחמה. וזה נצח (הchengmotho של חסיד). וב', לשמור על כבוד מלכותו והודו, וזה הרד (הchengmotho של גבורה). מתמצגים ביסוד. סמלים הנכדים: ג' - משה, ח' - אהרון, י' - יוסף. דרך יסוד נשפער השפע של כל הספריות לתוך:

4. מלכות. ה"ים" הסופג את כל השפע הספרית. היא היסוד הנקי (פאסיבי, מקבל ולא משפייע). מבנים אותה שכינה, כנס"י (היפותודה או עיצום של עם ישראל; כך: שכינה בגבורה ע"י גלות העם). סמל חנכי: דוד.

5. סירוגם: מימי'ן - חכמה, חסיד, נצח. הם: חסדים. נקרא ארין (מל' ארך אפיקים). שמאלי: בינה, גבורה, הود - גבורות, קצין (מצמאם גב'). בינווניות: ת"ת יס' מלכת

ובננה הוא דאנחהיג לון, ולית מאן דאנחהיג לך לא לעילא ולא לחטה
ולא מכל סטרא -- כמסמכו

לברושים תקינה לרן.

אך הספירות, שם תיקו נין לעצמיות הא"ס, יש להם לבושים,
שאינם מחייבים בעצם אלא ע"י ובתווך העולמות של אביה"ע;
בלומר, ב', העולמות האחידוניות בעיקר

דמגיהו פרחין נשמתין לבני נשא.

מלבד ייחידי סגולה שבדור, שושאבים נשמותיהם מעולם האצלות, נשמות האדם מקורן לבושים אצלות, כלומר מבוי". ודרגת גנטה מלויה בדרגת העולם שהוא מקורה.

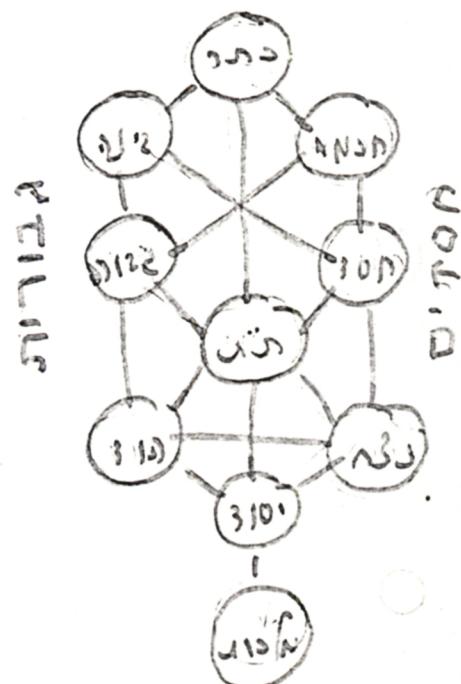
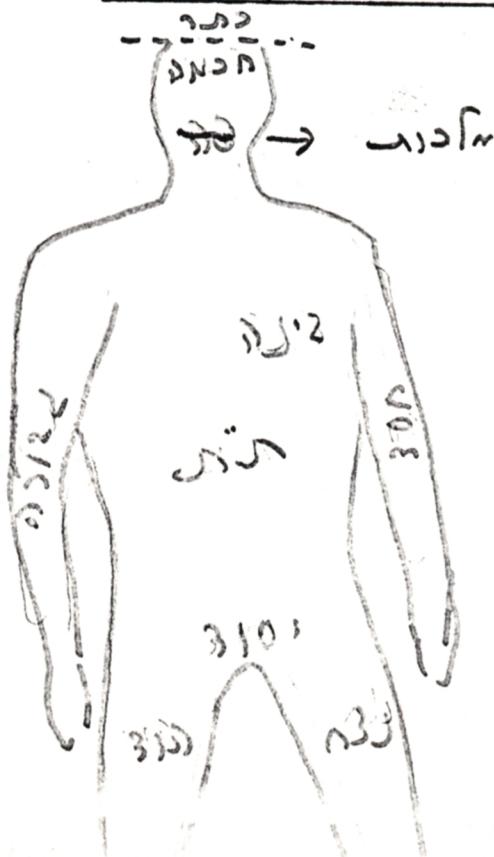
וכמה גורפין תקנית לון דאתקרייאו לגביה גאנפֿען דמכוין עלייהו

השם "גוף" או "לבוש" הוא ביחס לעולם שלמעלה או למטה מנו. כל מציאות רוחנית היא "גוף" לגביו מציאות פחוצה בערך ושהיא מלאת אותה, ו"לבוש" לגביו מציאות רוחנית רמה ממנה הממלאה אותה

וְאַתָּקְרִיאוּ בְּתִיקְרֹבָה דָא

ולאלה הספירות אנו מכנים בדרך משל לפי אברי האדם

חסד דרכוּא ימִינָא, גְבּוּרָה דַרְכוּא שְׁמָאלָא, תְפָאָרָת גְּרוּפָא, נְצָח וְהָדוֹר
תְרֵין שְׂוִיקָן, יְסֻוד סִירּוֹמָא דְגַזְוָפָא אֶorth ברִית קֹדֶשׁ, מְלָכָות פָה
תוֹשְׁבָעָיְפָא קְרִינָן לָה, חֲכָמָה מְרֻחָא אֵיהָי מְחַשְּבָה מְלָגָאו, בִּינָה לְבָא
רְבָה הַלְבָב מְבִינָן.

מלכotta נקרא פה לפי שהוא היגי-הסופי של כל הספירות, והפה הוא המגלה את כל מה שיש בפניהם. והנה אף כי כל זה הוא בדרך ממש, הוא יותר ממשל חיצוני גרידא. יש יחס פנימי عمוק-עמוק וסתורי בין הציוור ובין הספירות. לדוגמא: יד ימינו של אדם יוצאה סוט'ם ע"י השתלשלויות עצומות מממד החסד, וכו'. כל דבר בשם יש לו סוד רוחני.

ועל אלין תרין כתיב הגstarsות לה', אלקינו.

כלומר: חכמה וbijgiving. אע"פ שנחננו מצוירים מהות התחמה כשל הנעלם, ואע"פ שהbijgiving היא בלוי ה 현실 הזה, מ"מ לנו, באין-עולם, שתיההן מכוסות ובגוזות. המדות (ז' הספירור התחתוניות) יותר בגזינות וידועות לנו -- מא"כ חכמה וbijgiving.

כתר עליון איהו כתר מלכות ועליה אתמר מגיד מראשית אחרית.

וְאֵיתָהוּ קַרְקֹפֶחָא דַתְפֵלִי (נ"א: דְלָא מְנָח תַּפְלִין).

לנוסף א', מוסף על מלכוה. בחור גלויה האחוריין, המלבוה מקבלת השפעה מכל ששת המדות הקודמות לה. כללוותן של ששה אלה -- מכוונה בשם ת"ח ("הפרת גופא"). והנה אחד מכינויי ת"ח הוא חתפליין ("פארך חבוש עליך", יחזקאל; לפי חז"ל זה מרמז לחתפליין). אז מכיוון שמלכות אין לה מעצמה כלל, ורק מקבלת את הכל מה ת", היא נקראת קרכפתה דמנח תפליין.

לפי נוסח ב', הקרקפה מוסב על אחד, כלומר שהטור הראשי ועליזן לכלל הספירות הוא המשפיק לככל ואינו מקבל שום השפעה מהם

מלגאו איהו שם מיה (יוד הא ואו הא) דאייהו אורחה אצילותות.

הכתר הוא "מלגאו"(Clomerus) פגמיות פנימיות של הספירות. הוא "אורח האצילות" בזה שהוא הנצל הראשוני מהא"ס. כמו שאר הספירות, הכתר כולל בתוכו כל שאר הספירות; אך בכתר הנו יוחד צחות, כיאות לאצילות הראשונה מהא"ס. בשם המלא של הכתר, הוא מרמז לאלה י"ס שבתוכו, כי שם הו"יה במלווי אלפין הוא: יוד-הא-וואו-הא, שהסכום שלו מ"ה; אבל מספר האותיות בו הוא: שער. קלפי הי"ס.

**וְאִיהוּ שְׁקֵיא דָיְלָנָא בְּדַרְעָוִי וְעַנְפּוֹי כְּמֵיא דַשְׂקֵי לְאִילָנָא
וְאֶתְרְבִּי בְּהַהְוָא שְׁקֵיו**

השם הקדוש הזה, שהוא געלם בבחירה, הוא משקה לכל הספירות
ומחייב אותה כטמים המשקיעים לאילן וחלוקתו

רבותןعلمין אנת הוא עילת העילות וסיבת הסבות **דאשקי**
לאילנא בההוא נביעו

... ע"י אוחחו המעניין, כלומר השם של עשר אותיות הניל

וההו נביעו איהו כנשמה לגורא דאייהו חיים לגורא
ובך ליה דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ומלבר
טלאגו פי' דבר רוחני, מלבר -- גשמי. ז"א שהא"ס געה לאין
קץ על המדות המחשבות וההשבות

ובבראת שמיא וארעה ואפיקת מנהרון שמשא וסירה וכוכביה ומזלייא,
רובהרא -- אילניין ודשאיין ובנחתה דען ושבין וחיוון ובעירין
ועופין רונוניין ובני נsha ... כמשמעותו

לאשתחמודע א בהרן עילאיין וαιיך יתפָהגוּן עילאיין וחתחאיין
וαιיך אשתחמודען עילאי מחתאי

כדי דיבורו וריאציון עי"כ, כלומר ע"י הבריות הגשתיות האלה, העולמות העלויוניים, ווירודע גם היות שבין עליונות לחהנונים, וירודע ג"כ העלויוניים מן החהנונים. נראה דהחלק האחרון זהה פ"י, מן ההבחנות בהעולמות הרוחניים החהנונים נכיר את העליונים עד עילת העילות.

וּלִיתְ דִּידָעַ בֶּרְ כָּלֵל

ידיעה שיער רק בנגאל לא במג'יל; בעצמגה הא"ס אין השכלה כלל

ובר מינך לית יחוּדָא בעילאי ובעתחאי

אחדות העולמות והמצוינות היא רק ע"י האחדות המוחלטת של הא

רואנת אשתמודע עלת על כולה ואדון על כלא

מכל השגותינו העולמות
הנד הסבה והאדון לכל

וככל ספירה אית לה שם ידיע

ב' פרושים. א': כשם שיש לכל ספירה פעולה מיוחדת, כך יש לה שמיידוע: כחר, חכמה, וכו'. ב': בכל ספירה מאיר אחד מן שמות האלקים

(ג') "הַקְרָבָה יְמִינֵי תְּהִלָּתִךְ וְעַל כָּל־אֶת־
כָּל־עַד־מִזְרָחֶךָ - וְעַד־מִזְרָחֶךָ - וְעַד־מִזְרָחֶךָ -
וְעַד־מִזְרָחֶךָ".

ב' "הַקְרָבָה עַל־מִזְרָחֶךָ - וְעַל־מִזְרָחֶךָ - וְעַל־מִזְרָחֶךָ -
וְעַל־מִזְרָחֶךָ".

א' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ב' "הַקְרָבָה (בְּמִזְרָחֶךָ) [אֲלֵיכֶם נְדִיבָנִים בְּמִזְרָחֶךָ] -
אֲמִרָּה רַקְבָּה (בְּמִזְרָחֶךָ)".

ג' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ד' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ה' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ו' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ז' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ח' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ט' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

י' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

כ' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ל' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

מ' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

נ' "הַקְרָבָה מִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ - וְמִזְרָחֶךָ -
וְמִזְרָחֶךָ".

ו. ש"צ: המרד בהלכה.

א. משיחיות כשיा ומגמת ההליך התייקון. בזרות ת"ה ות"ט (1648-9). חמלניצקי. הכרה הקרע למשיח שוא. ש"צ (1625-1676). רדיות בעזירותו על הקובלות הזרה שלנו נתן מעזה (1644-80) שהיה לנבייו בגיל 20 בירושלים. **חולין-הרוח של ש"צ: מריה שחורה, טזנוגזק**

ב. ההיסטוריה. 1665: מカリיז על עצמו כמשיח. הפצת שמוות בחפוזות - כאש. מטודקיה לאשכנז לפולין: קיזוניות בסיגופים; חבים נערבים "לכבודו של המלך המשיח". לונדון: 2:1 שיכתר מלך ישראל בשנחים. התוכננות המוננים להבר ארצה בדרך נס. ש"צ מפליג לקונסטנטינופול לקבל הערכתו של השולטן הטורקי בבית האסורים. משיח-שווא אחר בפולין מלין עליו שורד במלחמות. השולטן דרש שמד לאישלם. השמד של ש"צ (1666). מלבד קנאים אדוקים -- ריקן רוחני, איכזוב המוננים. רגש של בושה. سورפים תעודות, מכתבים.

ג. אידיאולוגיה. הארדי הקדושים: השחררות מוסרית מביאה לידי גאות לאומית; תיכון אינדיבידואלי לידי ביתם המשיחי. ש"צ ימ"ש: הפסיק את היחס. הכל חלי במשיח: עליו לדח לחור עומק הקליפה עד לסוף בקדיל להעלאת את הניצוצה "חטא קדוש". "עבירה לשמה". "מעשים זרים" (**סאהצטלא מאניס**) הכוונה הטובה הופכת את המעשה המכוער למצווה. אנטינומיות. "ברור... מתיר איסורים". השפעה האנומית. ובכן: כל התנוועה היא אנטיתורה. הדגשה יתרה על אישיות המשיח. החשת הקץ ומרד בהלכה. השמד איכזב המתוניים. אבל הקיזוניים: פירשו השמד עצם הירידה לחור הקליפה. ראשם: יעקב פראנק ימ"ש. בובר: "שכר חי". השמדתו לחתוליות. א"כ מפלחות: סרобыם לקבל מרות ההלכה. ההלכה היא מצור להפרזה רוחנית. בלהודה - שמד. שולם על הש"ציות מכין-דרך לריפוי רמה. אבל ההלכה ובליה יחד: מעמיקה את חוויתו הדתית, מרימה את חייו הדתיים. רב-గוניות היהדות. ההלכה קובעת את המעשים; הקבלה: החיים הפנימיים של היהודי מדור-דור. הב"ל: הרקע הרוחני של החלל הדתי. בו נולדה החסידות התעוררות דתית שנתאכזבה, תקוות משיחיות, ריקן: כל אלה מכשרי דרך החסידות, גם سورש ההתנגדות אליה.

10/11/1987

2. בְּכָתָב - נִדְרֵשׁ לְאַפְתָּק, "גָּזֶה", מִזְמָרָה דְּזָבָחָנָה;

3. בְּלֹא - נִדְרֵשׁ לְאַפְתָּק, "גָּזֶה", מִזְמָרָה דְּזָבָחָנָה;

4. בְּמִזְבֵּחַ - מִזְבֵּחַ וְמִזְבֵּחַ;

$$\frac{\text{sum of } P(i)}{\text{sum } P(i)} = \frac{\sum P(i)}{\sum P(i)}$$